

## Arrest

nr. 204 458 van 28 mei 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats:** Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat V. MEULEMEESTER  
Langestraat 152  
9473 WELLE

**tegen:**

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 24 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2018 om 16u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Heleen VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Valerie MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 februari 2018 dient de verzoeker bij de Belgische overheden een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 maart 2018 richten de Belgische overheden voor de verzoeker een verzoek tot terugname aan de Spaanse instanties, dit met toepassing van artikel 18, lid 1, onder b) van verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.3. Op 21 maart 2018 stemmen de Spaanse overheden uitdrukkelijk in met het verzoek tot terugname.

1.4. Op 17 mei 2018 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>).

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 18 mei 2018 en waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1):*

*naam : A.*

*voornaam : O. H.*

*geboortedatum : (...)1993*

*geboorteplaats : S.*

*nationaliteit : van Palestijnse origine (niet-erkend)*

*die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.*

*De heer A., verder de betrokkene, die een inwoner van Libanon van Palestijnse herkomst verklaart te zijn, bood zich op 14.02.2018 bij onze diensten aan. Daarbij drukte hij de wens uit een verzoek voor verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 16.02.2018 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij de volgende documenten voor : een identiteitskaart met nummer 652497 A, afgegeven te Beiroet (Libanon) op 28.09.2017 en een door het UNRWA op 08.07.2014 verstrekt attest van gezinssamenstelling.*

*Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 13.02.2018 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Spanje.*

*De betrokkene werd gehoord op 09.03.2018 en verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België verblijvende familie te hebben en maakte verder gewag van een in Duitsland in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verblijvende broer.*

*De betrokkene verklaarde dat hij op 01.02.2018 van Libanon via Ethiopië naar Brazilië vloog. Van Brazilië vervolgde hij zijn weg naar Bolivia vanwaar hij na 3 dagen terugkeerde naar Brazilië. Vandaar vloog hij naar Spanje waar hij naar eigen zeggen op 07.02.2018 aankwam. Hij werd ondergebracht in een hotel en verliet Spanje naar eigen zeggen op 11.02.2018.*

*De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken in Spanje werden geregistreerd maar ontkende dat hij daar internationale bescherming vroeg.*

*De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België op aanraden van vrienden. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat de politieke situatie in Spanje gespannen is en hij vreest dat dit een negatief effect op het verloop van de behandeling van zijn verzoek in Spanje.*

Op 20.03.2018 werd een verzoek voor de terugname van de betrokkene gericht aan de Spaanse instanties, die op 21.03.2018 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde een in de hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming in Duitsland verblijvende broer te hebben. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn in Duitsland verblijvende broer bestaat en dat de broer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Spanje merken we op dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van

de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Spanje.

Betreffende de door de betrokkene geuite vrees dat de gespannen politieke situatie in Spanje een negatieve invloed op zijn verzoek zal hebben merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van zijn vrees te beoordelen.

De betrokkene verklaarde dat hij in Spanje correct werd behandeld.

Wij wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database - Country Report - Spain", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (pagina 30). Verder word gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application"). Indien een voorafgaand in Spanje ingediend verzoek het voorwerp was van een onderbreking zal de overgedragen persoon opnieuw een verzoek moeten indienen. Dit verzoek zal echter niet worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application", pagina 30).

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 49). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Het rapport meldt verder dat de toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste op het vlak van opvang en voor moeilijkheden zorgde. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 55). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden bestempeld.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Zo wordt bijvoorbeeld gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 12). Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De Spaanse instanties stemden op 28.03.2018 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Spanje ingediende verzoek nog niet het

voorwerp was van een finale afwijzing en de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene stelde tijdens het gehoor dd. 09.03.2018 in goede gezondheid te verkeren.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte niet aan de hand van concrete elementen aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals omschreven in artikel 21 van Richtlijn 2013/23/EU.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

Bovendien werden geen redenen aangevoerd die leiden tot het besluit dat de betrokkene in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland, met verwijzing naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011, stelde dat verzoekers voor internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig hebben : ('In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection'). Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië en benadrukte verder de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. Toch wensen we op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties moeten worden gevraagd. We wensen te wijzen op de verschillen in context tussen Spanje en Italië qua aantallen verzoeken en qua organisatie van de opvang van verzoekers en zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak en op de situatie in Spanje.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties.”*

De bestreden beslissing maakt aldus een overdrachtsbesluit naar Spanje uit.

## 2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”*

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de (eerste) verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

### 2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

*“Risico op stopzetting van de opvang:*

*Volgens het Spaanse opvangsysteem mag de asielzoeker slechts 18 maanden worden opgevangen, verlengbaar tot 2 jaar voor kwetsbare asielzoekers:*

*The reception system is independent from the evolution or the duration of the asylum procedure, as it foresees a rigid 18-month assistance and financial support. This can reach a maximum of 24 months for vulnerable cases (AIDA, p. 39)*

*Vrij vertaald : « Het opvangsysteem is onafhankelijk van de duur van de asielprocedure, en voorziet in een maximale duur van 18 maanden opvang en financiële ondersteuning. Dit kan worden verlengd tot maximum 24 maanden voor kwetsbare gevallen.»*

*Echter uit diverse landrapporten blijkt dat de duur van de asielprocedure kan langer oplopen dan 18 maanden:*

*Uit het AIDA rapport zelf blijkt dat de gemiddelde duur voor de beroepsprocedure alleen al kan oplopen tot 2 jaar:*

*“2. Average processing time for the appeal body to make a decision: 1-2 years “*

*Vrij vertaald: “Gemiddelde behandelingstijd van een beroepsinstantie : 1-2 jaar”*

*Verder verklaart Amnesty International dat een groot deel van de asielzoekers geconfronteerd worden met een langere asielprocedure dan hun recht op opvang:*

*Zie Amnesty International, Annual Report 2017/18 (covering 2017), 22 februari :*

*“Between January and December, 25,853 asylum claims were submitted, and 34,655 applications were still pending at the end of October. Asylum-seekers continued to face delays in receiving decisions on their claims. For many, the period during which they were entitled to access government support pending the outcome of their asylum application expired long before the decision was reached.”*

*Vrij vertaald: “Tussen januari en december werden er 25.853 asielaanvragen ingediend, en waren er nog 34.655 asielaanvragen hangende tegen het einde van Oktober. De asielzoekers werden geconfronteerd met vertragingen in de uitvoering van hun beslissingen. Voor velen was de periode gedurende dewelke zij gerechtigd zijn op opvang door de staat al lang verstreken vooraleer hun beslissing werd betekend.”*

*Het spreekt voor zich dat een asielzoeker in een onmenselijke en vernederende situatie terecht komt indien hij niet kan beschikken over enige opvang.*

*Bijgevolg kon de Belgische staat op grond van het AIDA – rapport zelf en de latere landinformatie niet oordelen dat de terugkeer van verzoeker naar Spanje niet strijdig zou zijn met art. 3 EVRM.*

*Risico op gebrekkige medische begeleiding:*

*Verzoeker is gevlucht ingevolge het aanhoudende geweld in het Ain el Helweh – kamp te Libanon. De burgerbevolking is er het slachtoffer van het gewapende geweld in het kamp, zoals blijkt uit onderstaande informatie:*

*Zie COI FOCUS, Libanon Veiligheidssituatie, 08/01/2018, p. 41: “Tijdens de verslagperiode was de situatie opnieuw bijzonder onrustig in het kamp Ayn al-Hilwah. Van november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp (1,5 km²) minstens vijftig doden. Aangezien de schietgevechten met zware machinegeweren, raketwerpers en mortieren plaatsvonden in dichtbevolkte wijken, bevonden zich hieronder verscheidene burgers. 414 UNRWA diende scholen en ziekenhuizen 18 maal gedurende een periode te sluiten. Dit heeft een directe grote invloed op kampinwoners die in grote mate afhankelijk zijn van de diensten van UNRWA. Ook wordt in periodes van gewapende clashes de bewegingsvrijheid van inwoners in en uit het kamp beperkt, wat invloed heeft op de werkmogelijkheden.”*

*Er is in Spanje onvoldoende medische begeleiding beschikbaar voor slachtoffers van gewapend geweld:*

*Although access to special treatment and the possibility to receive treatment from psychologists and psychiatrists is free and guaranteed, it should be highlighted that in Spain there are no specialised structures for victims of severe violations and abuses like the ones faced by asylum seekers escaping*

*war, indiscriminate violence or torture. There are no specialised medical centres that exclusively and extensively treat these particular health problems. (AIDA, p. 48)*

*Vrij vertaald: "Hoewel de toegang tot gespecialiseerde behandelingen en de mogelijkheid tot behandeling door psychologen en psychiaters gratis is en gegarandeerd wordt, moet niettemin worden aangekaart dat er geen speciale instellingen zijn in Spanje voor de behandeling van slachtoffers van ernstige mensenrechtenschendingen, zoals diegene die asielzoekers meemaken die vluchten voor de oorlog, willekeurig geweld en foltering. Er zijn geen gespecialiseerde centra die hiermee bezit zijn op een exclusieve en gespecialiseerde basis."*

*Aldus is de overdracht van verzoeker naar Spanje strijdig met art. 3 EVMR."*

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoeker enkel een concreet betoog naar voor brengt aangaande de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Waar de verzoeker in de aanhef van zijn enig middel tevens gewag maakt van een schending van artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, stelt de Raad vast dat er geen enkele toelichting wordt verschaft over de wijze waarop de bestreden beslissing deze rechtsregel zou schenden. Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk en dus niet ernstig.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het

EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Spanje te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer hij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verweerder, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department blijkt dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het

‘verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’ en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Verder heeft het Hof van Justitie gesteld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule. (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU)

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).* [De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend].

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoeker zelf.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en

Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Het komt de verzoeker in eerste instantie dan ook toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verzoeker stelt dat de overdracht naar Spanje hem aan twee risico's blootstelt: een risico op stopzetting van de opvang en een risico op gebrekkige medische begeleiding.

Wat het risico op gebrekkige medische behandeling betreft brengt de verzoeker algemene informatie naar voor aangaande het gewapend geweld in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah te Libanon. Hij stelt, in verwijzing naar p. 48 van het rapport *"Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database - Country Report - Spain", laatste update op 21.03.2018"* (hierna: het AIDA-rapport), aan dat er in Spanje onvoldoende medische begeleiding beschikbaar is voor slachtoffers van gewapend geweld. in de periode november 2016 tot november 2017.

Dienaangaande wijst de Raad er op dat de verzoeker ten overstaan van de diensten van de verweerder heeft verklaard in goede gezondheid te zijn (Dublingehoor d.d. 9 maart 2018, antwoord op vraag 32). Aangezien de verzoeker ook bij het voorliggende verzoekschrift geen enkel (medisch) attest naar voor brengt waaruit zou kunnen blijken dat hij ten gevolge van het geweld in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah een psychische of psychiatrische aandoening lijdt die een medische behandeling of begeleiding vergt, beschikt de Raad over geen enkel concreet element waaruit kan blijken dat de verzoeker een medische opvolging behoeft. De gemachtigde heeft dan ook op goede gronden gesteld dat de verzoeker niet aan de hand van concrete elementen aannemelijk maakt *"dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals omschreven in artikel 21 van Richtlijn 2013/233/EU. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren."*

De verzoeker toont niet concreet aan dat hij, tengevolge van enige ernstige medische toestand, in Spanje het risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Voorts blijkt uit de door de verzoeker geciteerde passage van het AIDA-rapport dat asielzoekers in Spanje de garantie hebben op toegang tot gratis gespecialiseerde behandelingen door psychologen en psychiaters. Het gegeven dat er geen gespecialiseerde instellingen zijn voor asielzoekers die vluchtten voor oorlog, willekeurig geweld en foltering, doet dan ook niets af aan het gegeven dat psychologische en psychiatrische hulp is gegarandeerd.

Wat het risico op stopzetting van de opvang betreft verwijst de verzoeker naar een passage van het rapport *"Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database - Country Report - Spain", laatste update op 21.03.2018"* (hierna: het AIDA-rapport), dat ook door de verweerder werd in rekening genomen bij het treffen van de bestreden beslissing. De verzoeker stelt dat de opvang voor asielzoekers in Spanje hoe dan ook beperkt is tot een periode van 18 maanden, terwijl uit het Amnesty International Report 2017/2018 blijkt dat een groot deel van de asielzoekers wordt geconfronteerd met een asielprocedure die langer duurt dan hun recht op opvang en terwijl uit het AIDA-rapport blijkt dat de gemiddelde duur van de beroepsprocedure alleen al kan oplopen tot twee jaar.

De Raad benadrukt dienaangaande vooreerst dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden, zoals gebreken in de opvangvoorzieningen, in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen, in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114).

De verzoeker beroept zich te dezen op een zeer algemene toestand, die alle asielzoekers in Spanje (kan) treffen, met name het gegeven dat het opvangsysteem in Spanje slechts voorziet in opvang en financiële ondersteuning voor maximaal 18 maanden (24 maanden voor kwetsbare asielzoekers) en dit onafhankelijk van de duur van de asielprocedure. In de door de verzoeker geciteerde, algemene rapporten, wordt echter enkel gesproken over het wettelijke en theoretische kader inzake het Spaanse opvangsysteem voor asielzoekers. Zo wordt op p. 49 van het AIDA-rapport gesteld: *"Material reception conditions under national legislation on asylum are the same for every asylum seeker, no matter the profile or the type of asylum procedure applicants are subject to. The reception system is independent from the evolution or the duration of the asylum procedure, as it foresees a rigid 18-month assistance and financial support. This can reach a maximum of 24 months for vulnerable cases (see section on Special Reception Needs)."* (vertaald: De materiële opvangvoorzieningen onder nationaal recht zijn recht zijn dezelfde voor elke asielzoeker, ongeacht het profile of type van asielprocedure. Het opvangsysteem is onafhankelijk van de duur van de asielprocedure, nu het voorziet in een rigide 18 maanden bijstand en financiële steun. Voor kwetsbare gevallen kan dit tot een maximum van 24 maanden worden gebracht.) Het rapport van Amnesty International heeft het dan weer over een ongedefinieerde periode gedurende dewelke de asielzoeker gerechtigd is op toegang tot ondersteuning door de staat. Hiermee wordt echter niet aangetoond dat er in Spanje een daadwerkelijke praktijk bestaat dat asielzoekers na achttien maanden elke mogelijkheid tot ondersteuning, desgevallend door een NGO of op lokaal niveau, verliezen en dat zij geheel aan hun lot worden overgelaten. Met de voormelde loutere citaten maakt de verzoeker dan ook niet concreet aannemelijk dat hij als asielzoeker en Dublinterugkeerder, in de praktijk een reëel risico loopt om ongeacht de stand van zijn asielprocedure na achttien maanden zonder enige opvang of ondersteuning te vallen.

Bovendien wordt in de door de verzoeker geciteerde rapporten bevestigd dat de door de staat georganiseerde opvang en financiële ondersteuning in elk geval gedurende 18 maanden zijn gegarandeerd. Zoals de verweerder in de bestreden beslissing terecht motiveert, blijkt uit het AIDA-rapport dat het Spaanse opvangsysteem voor asielzoekers drie fasen kent. In een eerste fase verblijft de asielzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen asielzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de asielzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (AIDA-rapport, p. 49).

De Raad stelt vast dat het niet ter betwisting staat dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat, Spanje, gedurende minstens 18 maanden recht zal hebben op opvang en/of financiële ondersteuning. De kwaliteit van deze opvangvoorzieningen of ondersteuning wordt evenmin ter discussie gesteld. Aan Dublinterugkeerders zoals de verzoeker, wordt overigens op prioritaire wijze een afspraak gegeven voor de registratie van het verzoek om internationale bescherming (AIDA-rapport, p. 30) zodat zij ook sneller dan andere asielzoekers in het opvangsysteem terecht kunnen. De verzoeker maakt met zijn louter algemeen en hypothetisch betoog niet concreet aannemelijk dat er een zeer grote kans is dat zijn asielprocedure langer zal duren dan 18 maanden. Nog minder toont hij aan dat hij, onder meer door middel van de ondersteuning van de Spaanse overheden in de hoger genoemde drie fasen van het opvangsysteem, niet in de mogelijkheid zal zijn om via arbeid te voorzien in zijn basisbehoeften. De verzoeker zal vanaf de zevende maand na zijn verzoek om internationale bescherming in elk geval recht hebben op toegang tot de arbeidsmarkt (AIDA-rapport, p. 57). De verzoeker toont ook niet concreet aan dat hij in de praktijk in Spanje geheel aan zijn lot zal worden overgelaten indien hij na achttien maanden nog steeds geen definitieve beslissing heeft gekregen inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Tot slot moet tevens worden meegegeven dat de verzoeker in Spanje de rechtsmiddelen kan aanwenden die hem ter beschikking staan om, indien nodig ook na de periode van 18 maanden, opvang of ondersteuning af te dwingen.

De enkele en loutere mogelijkheid dat de asielprocedure van een asielzoeker nog niet is afgelopen op het moment dat deze (na 18 maanden) het recht op opvang en financiële ondersteuning zou kunnen verliezen, is dan ook niet van die aard dat kan worden besloten dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat de verzoeker er als Dublinterugkeerder een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het enige middel is niet ernstig.

2.2.2. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

C. DE GROOTE